

videre end til, hvad man ogsaa vil gøre i Morgen, hvis en anden stor Sparekasse lukkede. Ganske vist kan man sige, vi have bundet os en Gang ved Bankgarantien. Jeg deler nu den Tvivl, som det højtærede kongevalgte frikonservative Medlem i Landstinget fremsatte om, hvorvidt vi den Gang handlede rigtigt. Jeg ved ganske vist, at afdøde Finansminister Lassen, fordi han saa beredvillig gik ind paa Bankgarantien, af Gehejmeetatsraad Glückstadt blev udnævnt til et Finansgeni, ligesom den, der taler imod ham, bliver udnævnt til at være den, der holder landskadelige Taler. Men i hvert Fald, jeg tror, at vi skulle ikke en anden Gang betale saa dyrt for at faa Finansgeni-Stemplet paa os, som vi gjorde den Gang under Vilhelm Lassen. Thi jeg gentager, Grænsen er svær at sætte. De kunne maaske sige, at een Gang er ingen Gang, men at to Gange er ingen Gang, det kunne De ikke sige. Sige De det her, kan jeg ikke indse, hvorfor ikke de Mennesker, der have lidt Tab f. Eks. ved en anden af Staten højthædret og udmærket Mand, nemlig Underretssagfører Peschardt, der i Gimle-Affæren har snydt for 100,000 Kr. foruden det Salær af 35,000 Kr., Manden beregnede sig for sine gode Tjenester, kunde stille lignende Fordringer. Det er ogsaa Smaafolk, smaa Sparere. Hvor er saa Grænsen? Jeg gentager: alt, hvad der kan gøres i andre Tilfælde, vil jeg uendelig gerne gaa med til. Af de to Ting, jeg mener, der kunde være Tale om at anvende som Statsprincip, er det ene, at naar der faktisk er Værdier til Stede, med Hensyn til hvilke der er Fare for, at de paa Grund af hurtigt Salg eller paa anden Maade skulde ødelægges eller væsentlig forringes, er det offentlige berettiget til at laane eller give Forskud, og endvidere at Staten sikrer de første 100 Kr. af alle Konti, fordi det er Sparekassekonti. Det hviler ikke saa meget paa et Princip som paa Forstaaelsen af, at det finansielt set for Staten intet eller saa godt som intet betyder at acceptere dette Princip. Om hvad der gaar ud derover, vil jeg sige, at for saa vidt de Herrer kunne vise Vej og Maal, vil jeg uendelig gerne høre paa det, men jeg — og jeg antager, det gælder hele min Gruppe — vi kunne ikke slutte os til noget, der gaar ud over de Udtalelser, der fremkom fra vor ærede Meningsfælle i Landstinget, den ærede Landstingsmand fra Gentofte (Bramsen), der var Ordfører for Højre, og fra den ærede kongevalgte Landstingsmand, der talte paa de frikon-

servatives Vegne. Jeg vil gerne til Slut sige netop om de to Indlæg, der ere fremkomne i Landstinget, baade det saglig historiske, der fremkom fra Højres Ordfører, og det i Formen stærkere Indlæg, der fremkom fra frikonservativ Side, at det er Indlæg, jeg vil bede de Herrer læse, og som jeg glædede mig over. De fik f. Eks. for mig Relief netop, naar jeg sammenlignede dem med den svage og ikke fuldt saa gode Debat, som det høje Landsting havde over en Lov som den om Nationalbankens Oktroj. Naar jeg sammenligner disse to Debatter med hinanden, ser jeg her atter et Tegn paa, at naar Landstinget vil, saa kan det.

Poul Christensen: Det forekommer mig, at denne Sags Beskaffenhed ikke giver synderlig Anledning til at komme dybere ind paa Sagen. Det foreliggende Forslag er jo i og for sig ikke af nogen Betydning, idet det kun forandrer lidt i de bestaaende Forhold. Jeg for mit Vedkommende undrer mig kun over, at man har været omtrent 3 Maaneder om at faa et Forslag af denne Natur frem til Forhandling i Folketinget. Det forekommer mig, at et Spørgsmaal af saa ringe Omfang som dette kunde man dog i alle Tilfælde have truffet Bestemmelse om paa et noget tidligere Tidspunkt, i hvert Fald fremmet paa noget kortere Tid end 3 Maaneder. Var der noget Sted, det gjaldt om at handle hurtigt, var det dog her. Vi staa nu lige foran Terminen, og vi vide alle, at der er en Mængde Mennesker, hvem det ved den Lejlighed i allerhøjeste Grad interesserer, hvordan det gaar Bondestændens Sparekasse. Der vil nu til Terminen møde frem en Række Mennesker, der skulle høre deres Renter, som maaske er det eneste, de have at leve af i det kommende Halvaar. Men Kassen er lukket. Der møder maaske ogsaa frem yngre Mennesker, der have sparet sammen til at sætte Bo for, og som nu skulle bruge Pengene dertil. Ogsaa for dem er Kassen lukket. Der møder, saa vidt jeg forstaaer Forslaget og dermed harmonerende Udtalelser fra det ærede Medlem fra Lejre (Ole Hansen), en Mængde Mennesker, som skulle betale Renter til Bondestændens Sparekasse, fordi de ere Debitorer dertil, men som tillige ere Kreditorer og have Ret til at hævde Renter. Kassen er lukket, naar de ville hævde Renter, men aaben, naar de skulle betale. Et saadant Resultat, at lukke Kassen for alle dem, der have Rettigheder der, men aabne den for alle dem, der skyldte den Penge,